

ทุกงานไม่จำเป็นต้องทำให้ดีที่สุด 4 หลักคิด ที่ช่วยให้รู้ว่าเมื่อไร ควรทำต่อ และเมื่อไร “ดีพอ” ก็พอแล้ว

คนทำงานจำนวนมากคุ้นเคยกับความคิดว่า ถ้าจะทำอะไร ก็ควรทำให้ดีที่สุด ยิ่งเป็นคนที่มีความสามารถสูง ก็ยิ่งอยากให้งานทุกชิ้นละเอียด ถูกต้อง และเรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ปัญหาคือ เวลาและพลังงานของเรามีจำกัด ขณะที่งานแต่ละชิ้นให้ผลลัพธ์ไม่เท่ากัน บางงานมีผลต่อรายได้ ลูกค้า หรือการตัดสินใจสำคัญ ขณะที่บางงานมีหน้าที่เพียงช่วยให้คนอื่นเข้าใจข้อมูลและทำงานต่อได้ ถ้าเราใช้มาตรฐานสูงสุดกับทุกอย่างเหมือนกัน เวลาจำนวนมากอาจหมดไปกับรายละเอียดที่แทบไม่เปลี่ยนผลลัพธ์ คำถามสำคัญคือ “งานนี้คุ้มที่จะลงแรงแค่ไหน และเมื่อไรควรหยุด?” เพราะงานแทบทุกชิ้นยังสามารถทำให้ดีขึ้นได้อีกเสมอ มีหลักคิด 4 อย่างที่ช่วยตอบคำถามนี้ได้

1. Impact-Effort งานนี้คุ้มที่จะลงแรงแค่ไหน? หนึ่งในวิธีจัดลำดับความสำคัญของงานคือมองสองเรื่องพร้อมกัน คือ Impact หรือผลลัพธ์ที่งานนั้นสร้าง และ Effort หรือทรัพยากรที่ต้องใช้เพื่อให้สำเร็จ งานที่ Impact สูงและใช้ Effort ไม่มากมักเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ เพราะใช้ทรัพยากรไม่มากแต่สร้างผลลัพธ์สูง ขณะที่งานที่ Impact ต่ำแต่กิน Effort มากควรถูกตั้งคำถามว่า เรากำลังใช้เวลาเกินกว่าคุณค่าที่มันสร้างหรือเปล่า? Impact-Effort ไม่ได้หมายความว่างานที่ใช้แรงมากไม่ควรทำ งานบางประเภทอาจต้องใช้เวลาเยอะและยังมีความสำคัญมาก สิ่งนี้ Framework นี้ช่วยคือทำให้เราเห็นว่า ระดับของ Effort ควรสัมพันธ์กับผลลัพธ์ที่คาดหวังจะได้

2. Satisficing และ Definition of Done ระดับไหนเรียกว่า “ดีพอ”? ถึงเราจะรู้ว่าการหนึ่งควรได้รับ Effort แค่ไหน ก็ยังมีอีกปัญหาหนึ่ง คือเราจะรู้ได้อย่างไรว่าถึงจุดที่ควรหยุดแล้ว เพราะคำว่า “ดีที่สุด” ไม่มีเส้นจบที่ชัดเจน งานแทบทุกชิ้นสามารถถูกแก้ไขให้ดีขึ้นได้อีกเสมอ ตรงนี้มีแนวคิดของ Herbert A. Simon

นักเศรษฐศาสตร์และนักวิชาการด้านการตัดสินใจชาวอเมริกัน ที่เรียกว่า Satisficing ซึ่งอธิบายว่า ในโลกจริง เรามีข้อจำกัดเรื่องเวลา ข้อมูล และทรัพยากร จึงไม่สามารถค้นหาทางเลือกที่ดีที่สุดได้ทุกครั้ง วิธีหนึ่งที่มีมนุษย์ใช้คือกำหนดเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แล้วหยุดเมื่อเจอทางเลือกที่ผ่านเกณฑ์นั้น

3. Diminishing Returns ทำต่อแล้วคุณภาพเพิ่มคุ้มไหม? หลายครั้ง เวลาที่เราเสียไปกับงานมากที่สุดไม่ได้อยู่ในช่วงที่พยายามทำให้งาน “ดี” แต่อยู่ในช่วงที่พยายามทำให้งานที่ดีอยู่แล้วดีขึ้นอีกนิด ลองสมมติว่า งานชิ้นหนึ่งใช้เวลา 2 ชั่วโมงแรกจนได้คุณภาพประมาณ 70% อีก 1 ชั่วโมงอาจช่วยพาขึ้นไปถึง 85% แต่หลังจากนั้น เราอาจต้องใช้เวลาอีก 2 ชั่วโมงเพื่อให้ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย และยิ่งเข้าใกล้จุดที่เราคิดว่า “สมบูรณ์แบบ” เวลาที่ใช้กับรายละเอียดก็ยิ่งเพิ่มขึ้น นี่คือการ Diminishing Returns หรือผลตอบแทนส่วนเพิ่มที่ลดลง

4. Opportunity Cost ถ้าทำต่อ เรากำลังเสียอะไรไป? แม้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงจะทำให้งานดีขึ้น ก็ยังมีอีกคำถามที่ต้องคิดว่า หนึ่งชั่วโมงนั้นควรถูกใช้กับงานนี้จริงหรือเปล่า นี่คือการเสียของ Opportunity Cost หรือมูลค่าของทางเลือกที่เราต้องสละไปเมื่อเลือกทำสิ่งหนึ่ง เวลาเป็นทรัพยากรที่ใช้ซ้ำไม่ได้ หนึ่งชั่วโมงที่เราใช้กับงานเดิม คือหนึ่งชั่วโมงที่ไม่สามารถเอาไปเริ่มงานใหม่ แก้ปัญหาสำคัญ ตอบลูกค้า หรือเตรียมเรื่องที่มี Impact สูงกว่าได้ ดังนั้นต้นทุนของการทำงานต่อไม่ได้มีเพียงเวลาที่เสียไปกับงานตรงหน้า แต่รวมถึงสิ่งอื่นที่เราพลาดไปในเวลาเดียวกันด้วย สมมติว่าเราสามารถใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงเพื่อทำให้งานที่เกือบเสร็จแล้วดีขึ้นเล็กน้อย ขณะที่อีกทางคือใช้เวลาเดียวกันกับงานสำคัญที่ยังไม่ได้เริ่ม

(ที่มา : MarketingOops!)

บริษัท วิชั่นยอชท์ 2010 จำกัด จ่ายเงินปันผลระหว่างกาล เรียน ท่านผู้ถือหุ้น บริษัท วิชั่นยอชท์ 2010 จำกัด ด้วยมติที่ประชุมคณะกรรมการบริษัท ครั้งที่ 1/2569 เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2569 ณ สำนักงาน เลขที่ 141/2 หมู่ที่ 2 ตำบลเกาะแก้ว อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ได้อนุมัติให้จ่ายเงินปันผลระหว่างกาลให้กับผู้ถือหุ้นในอัตราหุ้นละ 9 (เก้าบาทถ้วน) ปรากฏตามรายชื่อผู้ถือหุ้น ณ วันที่ 11 กันยายน 2569 ในจำนวนหุ้นทั้งหมด 20,000 คิดเป็นเงิน 180,000 (หนึ่งแสนแปดหมื่นบาทถ้วน) และจัดสรรเป็นเงินทุนสำรอง 200,000 (สองแสนบาทถ้วน) โดยบริษัทฯ กำหนดจะจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้นภายในวันที่ 07 ตุลาคม 2569 จึงเรียนมาเพื่อทราบ ประกาศ ณ วันที่ 23 กันยายน 2569 (นางสาว ทรงสะอาด สรรภู) กรรมการผู้มีอำนาจลงนาม	บริษัท เกษมพาณิชย์ จ่ายเงินปันผลระหว่างกาล เรียน ท่านผู้ถือหุ้น บริษัท เกษมพาณิชย์ ด้วยมติที่ประชุมคณะกรรมการบริษัท ครั้งที่ 1/2569 เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2569 ณ สำนักงานบริษัทฯ ได้อนุมัติให้จ่ายเงินปันผลระหว่างกาลให้กับผู้ถือหุ้นในอัตราหุ้นละ 300.- (สามร้อยบาทถ้วน) ปรากฏตามรายชื่อผู้ถือหุ้น ณ วันที่ 22 กันยายน 2569 ในจำนวนหุ้นทั้งหมด 100,000 คิดเป็นเงิน 30,000,000.- (สามสิบล้านบาทถ้วน) และจัดสรรเป็นเงินทุนสำรอง 1,500,000.- (หนึ่งล้านห้าแสนบาทถ้วน) โดยบริษัทฯ กำหนดจะจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้นภายในวันที่ 24 กันยายน 2569 จึงเรียนมาเพื่อทราบ ประกาศ ณ วันที่ 23 กันยายน 2569 (นาย สุวัฒน์ สุวรรณดี) กรรมการผู้มีอำนาจลงนาม

แบบ พ.๒

หนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน
ตามพระราชบัญญัติจดทะเบียน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เลขทะเบียน ๘๘๘๕๖๒๘๖๐

หนังสือสำคัญนี้ออกให้ไว้เพื่อแสดงว่า บริษัท ชัมเมอร์บี จำกัด โดย นางสาววรรณ เดชานุวัตร
เลขประจำตัวประชาชน ๓ ๑๐๐๘ ๐๐๖๖๕ ๔๓ ๖ เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย อายุ ๓๕ ปี อาชีพ นักธุรกิจ
ถิ่นที่อยู่บ้านเลขที่ ๔๖๗/๔ หมู่ที่ - ซอย - ถนน บางแวก
แขวง / ตำบล บางไผ่ เขต / อำเภอ บางแค จังหวัด กรุงเทพมหานคร
เป็น เจ้าของ หนังสือพิมพ์ชื่อ Prakard365 ประกาศ365

มีวัตถุประสงค์ เพื่อเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับ ด้านเศรษฐกิจ ธุรกิจ บัญชี สังคม และลงประกาศ

ภาษาที่หนังสือพิมพ์จะออก ภาษาไทย

ชนิดของหนังสือพิมพ์ที่ออก เป็นแผ่น

ระยะเวลาที่ออกหนังสือพิมพ์ รายวัน

ชื่อสำนักงานของหนังสือพิมพ์ บริษัท ชัมเมอร์บี จำกัด

ตั้งอยู่ ณ ที่ - เลขที่ ๔๖๗/๑ หมู่ที่ - ซอย -

ถนน บางแวก แขวง / ตำบล บางไผ่ เขต / อำเภอ บางแค จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อสำนักงานของผู้โฆษณา บริษัท ชัมเมอร์บี จำกัด

ตั้งอยู่ ณ ที่ - เลขที่ ๔๖๗/๑ หมู่ที่ - ซอย -

ถนน บางแวก แขวง / ตำบล บางไผ่ เขต / อำเภอ บางแค จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อโรงพิมพ์ที่พิมพ์ บริษัท ชัมเมอร์บี จำกัด

ตั้งอยู่ ณ ที่ - เลขที่ ๔๖๗/๑ หมู่ที่ - ซอย -

ถนน บางแวก แขวง / ตำบล บางไผ่ เขต / อำเภอ บางแค จังหวัด กรุงเทพมหานคร

หนังสือพิมพ์ฉบับนี้

นางสาววรรณ เดชานุวัตร

เป็นผู้พิมพ์

นางสาววรรณ เดชานุวัตร

เป็นผู้โฆษณา

นางสาววรรณ เดชานุวัตร

เป็นบรรณาธิการ

บริษัท ชัมเมอร์บี จำกัด

เป็นเจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์

ออกให้ตั้งแต่ วันที่ ๑๒ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

(ลงชื่อ)

(นางสาวกนกอร ศักดาเดช)

ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนการพิมพ์สำหรับจังหวัด กรุงเทพมหานคร

